

Prædiken til Midfaste søndag 22.03.20

Tekst: Johannesevangeliet 6,24-37

”Jeg er livets brød.” ... sådan siger Jesus i dagens evangelietekst. En tekst som netop læses her i fastetiden. Den tid hvor man, traditionelt set, ikke bare afholder sig fra at spise visse ting, men også lægger bånd på andet overforbrug. Og i dagens Danmark er det dog nok de færreste der vælger at faste—og dermed frivilligt vælger at afholde sig fra noget, som man ellers holder af (med mindre man er på slankekur).

Men i år befinder vi os i særlig og endda skræmmende situation. For landet, såvel som verden, hærges af en epidemi. En situation der kalder på, at vi netop bliver nødt til at afholde os fra ting, vi holder af. Ja, det er nærmest en tvungen faste! Og således må vi lægge bånd på os selv i en højere sags tjeneste. Vi må afholde os fra at omgive os med mennesker, vi holder af—selvom at de ofte er vores tilflugt, når vi er utrygge. Vi må afholde os fra lige at smutte forbi indkøbscenteret, når det passer os—også selvom vores smagsløg frister os med sød sirenesang. Og vi må afholde os fra at møde op på arbejde—selvom vores arbejdsmoral eller økonomi skriger det modsatte i vores ører.

Og man kunne blive ved... men pointen er; at det er én ting at afholde sig fra noget, fordi man vælger det, men det er særlig hårdt at afholde sig fra noget, når noget udefrakommende skubber én ud i det.

Men når man traditionelt fastede og afholdte sig fra diverse glæder, så var det ofte af religiøse årsager og en øvelse i at opdyrke det spirituelle. Derfor er det nærmest ironisk, eller tragikomisk, at også kirken må lukke dørene under epidemiens "tvungne faste".

For i Guds hus samles man for at få åndelig føde! Der samles man om det kristne fællesskab. Der samles man for at høre Guds ord. Og dér samles man om at modtage nadveren. Og når nadverbrødet deles ud og lyder; "Dette er Jesu Kristi legeme" alt imens Jesus i dagens evangelietekst siger; "Jeg er livets brød", så hænger livets brød og nadverbrødet tydeligvis sammen og i nadveren samles vi altså om, at være i kontakt med Gud.

Men kan man så ikke det nu, hvor kirkedøren er lukket?

Og er vi så ikke på Herrens mark?

For nu er vi både afholdt fra det daglige brød; altså venner, familie, arbejde og sædvanlig mad på bordet. Men også brødet fra himlen; altså gudstjenesten, det kristne fællesskab, nadveren og ikke mindst den tryghed og trøst man kan søge i kirken.

Men før vi mister alt håb, så lad os vende blikket mod dagens evangelietekst, hvor Jesus netop siger; "Jeg er livets brød".

Dagens evangelietekst forgår i kølvandet på bespisningsunderet. Altså det mirakel hvor Jesus, med fem brød og to fisk, sørger for at der er nok mad til en menneskemængde på omkring fem tusind.

Og nu opsøger menneskemængden Jesus på ny—ikke fordi de fik et mirakel at se, men fordi at de fik mad at spise og nu vil de have mere. Men Jesus giver dem ikke mere brød, men svarer dem; ”Jeg er livets brød. Den, der kommer til mig, skal ikke sulte, og den, der tror på mig, skal aldrig tørste.”

Dermed ikke ment at Jesus er en eller anden madautomat. Nej, der menes, at når man kommer til Jesus og lægger sin lid til ham, så skal man ikke hungre efter åndelig føde og mening i livet. Og man skal ikke tørste efter livet i døden, for Jesus skænker os det evige liv, der genopfrisker os ved opstandelsen fra de døde.

Men Jesus siger også; ”Arbejd ikke for den mad, som forgår, men for den mad, som består til evigt liv, den som Menneskesønnen vil give jer...”

For mad kan rådne. Mennesker kan blive syge. Kirker kan lukke dørene, når der ikke er mandskab til at holde dem åbne. For som mennesker, af kød og blod, er vi underlagt tidens tand og naturens love.

Men heldigvis er vi ikke bare kød og blod... vi er også sjæl og ånd. Den slags der ikke ligger direkte under for naturlovenes hærgen. Den slags der overskrider vores kroppe og forbinder os med noget mere end os selv. Den slags man ikke kan føle på eller veje, men som stadig er en afgørende del af tilværelsen. Det er fællesskabsfølelsen, det er glæden, det er tro, håb og kærlighed.

I ånden kan man være sammen om noget fælles. Man kan række ud mod nogen, som man ikke kan røre, ved at sende dem en kærlig tanke. Og det er måske netop i disse tider, med sygdom, afstand og lukkede fitnesscentre at vi skal huske på, at vi er mere end krop!

Kirken har ganske vist lukket, så vi ikke kan samles om gudstjenesten. Men selvom kirken har lukket, er vi ikke Gudsforladte. For døren til Gud, kan selv ikke den værste epidemi lukke. Og selvom vi ikke kan mødes, så kan vi stadig samles om noget.

Statsministeren sagde; "Nu skal vi stå sammen ved at holde afstand."

Men i tråd med dette vil jeg sige, at når det kommer til tro, kirke og fællesskab, så er det nu, vi skal stå sammen på trods af afstand!

Så når klokken slår elleve, vil jeg bede *Fadervor* i mit lønkammer.

Og jeg vil invitere jer til at gøre det samme. Så at vi kan samles om at tage imod Gud trods lukkede døre og ufrivillig faste. Netop så vi med troen kan smage på livets brød, ikke med tungen, men med ånden.